

Arrest

nr. 163 905 van 11 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. In de beslissing wordt o.a. vastgesteld dat hij niet kon aantonen geen toegang te hebben tot de daadwerkelijke bescherming van de huidige Georgische autoriteiten en dat deze bescherming niet zou voldoen aan de bepalingen

voorzien in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet. Daarnaast heeft hij vage verklaringen afgelegd met betrekking tot de presidentsverkiezingen van 27 oktober 2013 waarbij hij als waarnemer voor UNM zou hebben opgetreden en bevatten zijn verklaringen opmerkelijke tegenstrijdigheden en incoherenties betreffende zijn aangehaalde vervolgingsfeiten.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

Verzoeker tracht de in de bestreden beslissing opgenomen tegenstrijdigheden te minimaliseren, doch hij ontkracht, noch weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheden en biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen argument aan dat aantoonde dat hij in concreto geen toegang zou hebben tot een daadwerkelijke bescherming van zijn nationale overheid in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet. De bewering dat de Georgische autoriteiten geen reële bescherming kunnen bieden middels een loutere verwijzing naar algemene informatie aangaande de situatie in Georgië, namelijk een aantal (internet)artikels (stukken 2, 3 en 4), volstaat niet om aan te tonen dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

Waar verzoeker opmerkt dat de commissaris-generaal zich er niet toe mocht beperken elk element van zijn asielaanvraag afzonderlijk te onderzoeken, merkt de Raad op dat er rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Zo wordt vastgesteld dat in verzoeker zijn verklaringen verschillende vreemde en onaannemelijke elementen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aantasten.

Verzoeker poneert dat hij de naam van de kandidaat van de UNM voor de verkiezingen niet onmiddellijk kon geven wanneer deze vraag gesteld werd, te wijten zou zijn aan stress. De Raad merkt op dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Daarnaast wijst de Raad erop dat het opmerkelijk is dat iemand die beweert betrokken te zijn geweest bij de presidentsverkiezingen van 27 oktober 2013 en in aanloop van deze verkiezingen flyers zou hebben verspreid en affiches zou hebben opgehangen niet direct bij het stellen van deze vraag de naam van de kandidaat kon opgeven van de partij waarvan hij een aanhanger zou zijn.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeker zijn asielrelaas, te ontcrachten.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 januari 2016, verwijst verzoekende partij naar haar verzoekschrift en stelt zij dat rekening dient gehouden te worden met de stress die asielzoekers soms overvalt en zij daarom soms verstijven tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal.

Met betrekking tot het argument van verzoekende partij dat rekening dient gehouden te worden met de stress die asielzoekers soms overvalt en zij daarom soms verstijven tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal, herhaalt de Raad dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen (cf. RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verzoekende partij haar argumentatie verklaart, noch rechtvaardigt hoe dan ook geenszins de vastgestelde opmerkelijke tegenstrijdigheden en incoherenties in haar verklaringen. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt de vastgestelde contradicties en ongerijmdheden en biedt er geen aannemelijke verklaring voor. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of betrekking hebben op het vertrek uit het land van herkomst.

Verzoekende partij verwijst voor het overige naar haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 januari 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS